PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA

РЕЗОЛЮЦІЇ і УХВАЛИ VII. З'ЇЗДУ ТУРФДІМ.

РЕЗОЛЮЦІЯ ВІДНОСНО "ФАРМЕРСЬКОГО ЖИТТЯ".

З'їзд, вислухавши звітів фармерських делеґатів, їхніх висловів про "Фармерське Життя" і про ту велику освідомляючу і орґанізаційну роботу, яку воно зробило між фармерами за час свойого існування, одобрює існування "Ф. Ж." і пропонує членству ТУРФДім і на далі підтримувати його морально і матеріяльно, бо воно служить містком для спільної праці робітників і фармерів.

Не дивлячись на численні і слушні домагання читачів про побільшення обєму "Ф.Ж.", або видавання його 2 рази на тиждень, З'їзд потверджує думку Р.Ф.В. Т-ва, що з чисто технічних умов (тіснота приміщення друкарні в першу чергу) таке побільшення тепер неможливе.

Що-ж до змісту і матеріялу, який міститься в "Ф. Ж.", то З'їзд пропонує Робітничо-Фармерському Видавничому Товариству завести в "Ф. Ж." такі поліпшення:

1) містити час від часу статті і новинки, в яких освічувалося-б стан українського селянства в окупованій ворогами Західній Україні і стан та громадсько-освітний рух селянства на Радянській Україні;

2) подавати час від часу огляд з селянського політичного, господарського і оевітного життя в Европі і в цілому світі;

3) містити популярно-наукові статті, з метою поборювання піянства і деморалізації серед фармерства і його молоді взагалі;

4) містити по можливости фармерські оголошення про продаж фармів та мертвого і живого інвентара;

5) а найбільш бажаним є містити інформаційні статті про плекання дробу, овець, безрог і худоби в перемінному порядку, щоб вони не сходили зі сторінок "Ф.Ж."

6) ціни на фармерське збіжжя і фармерські продукти взагалі та пояснення до них, щоб лишилися й на далі так, як є тепер.

РЕЗОЛЮЦІЯ ПРО БУДУВАННЯ ДРУКАРНІ.

Взявши на увагу те величезне значіння, яке в теперішнім часі відограє робітничо-фармерська преса в щоденому життю й боротьбі працюючих; що з розвитком і зростом нашої орґанізації повинна паралельно розвиватися і зростати її преса; що крім задоволення вимог робітничо-фармерських орґанізацій, робітничо-фармерська преса є учителем і провідником трудових мас взагалі; що в тих умовинах, в яких нині друкуються "Укр. Роб. Вісти", "Робітниця" і "Фарм. Життя" — в тісному, темному й для здоровля робітників шкідливому приміщенню — дальший її розвиток і зріст є неможливий.

Семий З'їзд ТУРФДім уважає необхідним збудування відповідного приміщення для друкарні і поручає цю справу Центральному Виконавчому Комітетові до виконання так скоро, як він це уважатиме за можливе.

РЕЗОЛЮЦІЯ В СПРАВІ КООПЕРАТИВ.

Семий З'їзд ТУРФДім ще раз підтверджує прихильне становище нашої орґанізації до кооперативного руху, як до корисного орґанізуючого, обєднуючого і економічно помічного для працюючих чинника, але визнає, що для орґанізування кооператив серед українських робітників і фармерів в Канаді на ширшу скалю ще не назріли умови. Для успішного започаткування кооперативного руху в ширшому розмірі треба ще багато підготовчої роботи. В першу чергу потрібно ще пояснювати робітникам і фармерам, що таке кооперативи, відтак підготовити відповідних робітників, що вміли-б їх провадити. Під теперішню хвилю будування кооператив відірвало-б багатьох здібніших членів орґанізації від тої орґанізаційної і освітно-культурної праці, яку вони зараз провадять і це вийшлоб на шкоду ТУРФДім і тій всій роботі, що її вже треба виконувати. Тому З'їзд постановляє, щоб централізованої орґанізації кооператив ще не починати, поки не буде пороблено всіх потрібних приготувань і поки не буде підготовлено до праці в кооперативах спеціяльних робітників. ТУРФДім не бере на себе ніякої відповідальности за кооперативи, що могли-б бути орґанізовані його членами в деяких місцевостях. Відповідальність за такі кооперативи спадатиме виключно на їхнє членство.

ТОЧНІСТЬ І ДИСЦІПЛІНА В ОРҐАНІЗАЦІЇ.

З'їзд визнає за необхідне покласти твердий натиск на потребу вдержування в цілому ТУРФДім точности й дисціпліни, тих двох чинників від яких залежить успіх кожної орґанізації, а особливо робітничо-фармерської. Нехтуванням або занедбуванням точности й дисціпліни грішили в минулому провінціональні комітети, а також деякі Відділи і Товариства. Це виявили З'здові звіти так Центрального Виконавчого Комітету, як і инших комітетів та делеґатів.

Занедбування своїх обовязків провінціональними комітетами і деякими Відділами, не виконування ні постанов З'їздів, ні розпоряджень Центрального Виконавчого Комітету, непосилання звітів ні точних списків членів, невідповідання на листи а иноді й на телеґрами Ц.В.К., отягання з всякою роботою, а часом і цілковита бездіяльність дуже тормозили і тамували працю цілої орґанізації. Зарадити цему може тільки само членство на місцях і цей обовязок кладе на нього З'їзд. Від виконання цего обовязку наша орґанізація скористає дуже багато і наша праця двигнеться значно вперед. Ніякі гарні слова тут не поможуть, тільки безпощадна боротьба з недбайливістю, неточністю і недостатком дисціпліни.

З'їзд кладе на всіх членів і членкинь обовязок доглянути й подбати, щоб у всіх Відділах і Товариствах, зарядах і комітетах виконувано всю працю й обовязки точно і на час, за що відповідальність спадатиме на все членство. Точність і дисціпліна мусять бути у виконуванню так ухвал З'їзду, як і розпоряджень Центрального Виконавчого Комітету, постанов провінціональних з'їздів і комітетів, як і своїх власних відділових ухвал. Плачення членських вкладок, посилання звітів і списків членів до Центрального Виконавчого Комітету і пр. так само важні обовязки, як і всякі инші і не сміють бути занедбані.

З'їзд вповні одобрює кроки Центрального Виконавчого Комітету спрямовані до заведення в ТУРФДім порядку, точности й дисціпліни і припоручає йому застосовувати постанови статута й З'їздів у всіх невиправданих випадках недбайливости, неточности й ломання орґанізаційної дисціпліни.

Щоб членство завжди було ознайомлене з постановами З'їздів ТУРФДім, З'їзд постановляє, що крім звітів делеґатів і делеґаток, на спеціяльно для того скликаних зборах членства Відділів і Товариств має бути прочитаний і обговорений повний звіт З'їзду ТУРФДім так скоро, як тільки він появиться з друку і кожний член та кожна членкиня мають мати його по одному примірникові для референції.

"ПЕРЕПОЛОХ" — не так страшний, як смішний, відбудеться на сцені У.Р.Д. в Вінніпеґу в суботу, 13. лютого. На такі переполохи цікаво подивитися. Тому приходіть громадно!

З життя залізнодорожних робітників.

ЩЕ РАЗ ПРО СЕКЦІЮ І СЕКШИНМЕНІВ.

Венкувер, Б. К.

Перечитавши допис про секцію і секшинменів в "У.Р.В." т. Карого з Венкувер, я твердженю, що т. Карий писав дійсну правду про роботу і обставини на ярдах у Венкувер, бо-ж і я мав наказ від родмайстра і думаю, що товариші, котрі в той день працювали, чули як родмайстер, побачивши, що білі робітники робили з білими, а Китайці з Китайцями, зараз казав мені їх порозлучувати і поставити Китайців з білими, що я й зробив при його очах. Наведу теж через що родмайстер так зробив: каже, що Китайці не є так сильні як білі і не можуть так скоро працювати, а як ми їх попаруємо з білими, то вони будуть пробувати зробити те, що й білі. А як не можуть, то білі будуть примушені своєю силою їх поперти і таким способом ми зробимо більше роботи. От де т. Вецал у свому дописові в "У.Р.В." ч. 10. помиляється, коли каже, що форман цему винен. Ні, т. Вецал, ви на цім не практичні, бо кромі білих людей, Ви на секції не мали инших, хіба під білим робітником Ви розумієте тільки Анґлійців.

Тут у Бритіш Коломбії ми відокремлюємо від білих Китайців, Японців, Індусів, Індіян і Мексиканців, котрих то робітників ніде не можна бачити, щоб працювали на залізниці, тільки у Бритіш Коломбії. Отже я вірю, що т. Вецал не мав наказу від родмайстра, щоб він робітників ділив, бо з ним тільки білі працювали. Так само пише т. Вецал, що є такі формани, що страшать робітника родмайстром. Минули ті часи, що робітник бо явся і робив, як МекАртурового мула, коли надійшов родмайстер, бо він був щось великого в його очах. Тепер свідомий робітник знає, що родмайстер, це такий самий робітник як і він самий, тільки більше сторонить за компанією, бо має наказ від свого боса. Така система тай годі. Нераз родмайстер питає мене, бо був довший час зі мною знайомий, чому тепер робітник не такий завзятий до роботи, як колись був. "Знаєш, каже, як ми колись засипали багно в Онтеріо, ми мали там шість екстра ґенків, поверх 4 сотки людей. Той народ звивався як муравлі, здалеку здавалося, що вони всі в білих сорочках. Зближаємося і бачимо, що то піт так позакрашував їх чорні сорочки на біло. А тепер робітник робить повільно і більше осторожно, уважає один на другого". "Safety first", відповів я, а він забрався і пішов і більше про це не говорив.

Знаю я також добре, що робітник колись боявся родмайстра, бо працював на залізниці від 1903 року і знаю обставини між робітниками на залізниці від Форт Вил'ям до Венкувер. Може й тепер де трапляється, там де нема робітничої літератури, де робітник несвідомий і думає, що він на те жиє, щоб тільки тяжко працювати, бо каже, я записаний в таку книгу, а инший в инакшу, то він має панувати тут, я на тамтім світі дам йому бобу з'їсти — але поміж свідомими робітниками, а з'окрема між тими, котрі читають робітничу пресу, справа цілком инакше мається. Ще з далека можна по бесіді почути до чого вони стремлять. Замісць байок та сплетнів, вони заняті розмовою про освіту та робітничі справи. Що до платні, то т. Вецал винує юнію. Ми юнії в цему винувати не можемо, тільки її лідерів. Бо юнія — це ми самі, робітники. А що ми вибрали собі таких лідерів, отже ми самі на себе нарікаймо. Ми цему винуваті. Перестали робітники на "екстра ґенках" платити юнійні вкладки, їх лідери вичеркнули з юнії, бо кажуть, нащо нам за ними впоминатися, коли вони нам не платять. А це якраз компаніям на руку. Задумали наші маленькі лідери в Канаді злучитися з "трейменами", заслали до них комітет, а ті питають який процент "секшинменів" маєте в юнії? Ті відповіли, що 35. А у нас 100 — кажуть "трейменем", де вам з нами рівнатися.

Отже, як бачимо, тільки в юнії наша сила і нашим обовязком до неї належати. Яка вона є, то є, але як ми всі працюючі на залізниці будемо до неї належати і сходитись громадно на її зібрання, і не сидіти та слухати молитви, котрою отвирають зібрання, а потім прочитає секретар якийсь лист від "Ґренд Лодж", а на останку відчитають тобі знову молитву і на тім кінець, а чоловік як не знав нічого прийшовши, так нічо не довідався вийшовши, — але нашим обовязком є зійтися та розбирати і дискутувати над тими листами, що секретар прочитає, робити внески, розсилати листи до кожної "Лодж" у Канаді, що є під крилами Американської Федерації Праці, щоб ми вже раз і на все скинули це кляте ярмо із своїх плечей, відірватись від неї, поступити так, як зробили C.N.R. телеграфісти, і аж тоді зможемо прямувати до чогось кращого, бо будемо розуміти одні других.

Дальше т. Вецал покликується на аґрімент ч. 7 і заявляє, що робітник має робити поверх 16 місяців на секції, поки дістане 38 ц. на годину. Для мене це новина. Я розумію аґрімент ось як: "Секшинмен" стає до роботи і має по 30 ц. на годину через чотири місяці, відтак має по 36 ц. через 8 місяців, а тоді має по 38 ц. на годину. З того виходить, що наші аґрімента не однакові. Як бачу, то "секшинмени" дістають платню після форманового розуміння аґріменту.

Так само не годжусь з т. Вецалом, який наводить, що робітник за один місяць на секції збагне всі мудрости праці після своєї вподоби. Перше, що робітник не може навчитися всеї роботи за один місяць, бо не одну тільки роботу на секції робиться. Кожного сезону робиться иншу роботу. Отже через це робітникові треба дати спромогу довше побути на секції, в такім разі дасться йому нагоду дочекатись більшої платні, а так само нагоду стати в ряди нашої орґанізації. Бо робітник не може до орґанізації належати, доки не дібється 38 центів на годину. По друге, що робітник в теперішніх часах не має нагоди здибати собі праці після своєї вподоби, бо голод не пан, отже, що трафиться, того чіпається. Так само т. Вецал радить фармерам, щоб були на фармах і не йшли шукати роботи. Тут сам себе обманув, бо сам лишив фарму і пішов на секцію. Нині вже "добре" живеться як робітникові, так фармерові, куди-б не повернувся, то все вітер в очи віє. Використовують їх де-б вони не були. Отже кличу до вас товариші секшинмени, відзивайтесь частіше в "У.Р.В." і таким способом поможемо собі, а так само і поширимо українську робітничу пресу поміж тих, котрі її ще не мають.

І. Сагайдак.

ЗРОБІМ ЮНІЮ СВОЄЮ.

Октопус, Онт.

Два місяці тому назад відбулося в нашій юнії "Maintenance of Way Employees" голосовання над зміною 3-ої секції, 13. параґрафу статута, а то над знесенням допомоги калікам, а замісць цего встановлення $500.00 посмертного, при умові підвищення членської вкладки на $4.00 (замісць $13.00 — $17.00 річно). Кожний член юнії дістав з головного офісу картку і на ній мав голосувати "за", або "проти". Відтак нас було повідомлено в юнійному журналі, що "за" голосувало 53 процент. Скілько загально членів голосувало — не подано. За те пояснено нам, яке то велике діло зроблено для членів, бо за додаток суми $4 на рік до членських вкладок будуть діставати посмертне: за перший рік $50.00, за другий $100.00 і т. д., а по шестім році $500.00 і після цего хоч би ти двайцять літ платив, більше не дістанеш. А коли член втратить роботу і бажає далі бути наслідником цеї асекурації, то має платити по $10.00 на рік до самої смерти. Коли-ж ні, то все його попереднє плачення пропало.

Відтак всі члени юнії на Канадійській Національній залізниці дістали листа від самого президента юнії, в якому він дивується, чому так багато членів голосувало проти і взагалі ворожо відносилися до зміни цего параґрафу статута. Шановний президент догадується, що членів юнії заагітували комуністи, які є "нашими ворогами". Перед ними президент, якраз перестерігає юнійних членів.

Бідний президент. Видно, йому вже не спиться спокійно через тих клятих комуністів. Хай зробить так, як зробила Федерейшин Юнія, що викинула з своїх рядів комуністів, а тепер і сама насилу дихає.

Берімся, товариші залізнодорожники, до своїх юнійних президентів. Бачите, вони нам мають росказувати, як ми повинні голосувати, або вчити нас, що нам ліпше, чи допомога в часі каліцтва за звичайну юнійну платню, чи посмертне з додатком $4.00 платні на рік. Ми знаємо, що нам ліпше, але ми не беремо активної участи в нашій юнії. Через нашу недбалість наші президенти все будуть робити так, як для них та для компаній краще, а не так, як краще для робітників.

В 1922 році компанії урвали нам 2 ц. платні на годину і поділили робітників на секціях на три категорії: на "старих", що мають по 38 ц. на годину; на тих, що вже виробили більше, як чотири місяці і мають по 36 ц. на годину і на "no experience", що мають по 30 ц. на годину. Коли я спитав орґанізатора чому так зроблено, то він сказав, що юнія цему не винна. Компанія платить новому робітникові менше, бо він не є досвідчений. А тим часом той "недосвідчений" тягне тайзи однаково поруч з досвідченим. Але один тягне за 30 ц. на годину, а другий за 38 ц.

Орґанізатор каже, що юнія цему не винна. А хто-ж, компанія? А для чого-ж юнія істнує, коли не для боротьби з компанією? А компанії з того поділу робітників на категорії є неабиякий зиск. Робітників на секцію компанія, звичайно, набирає на весні. Отак робітник літо поробить по 30 ц. на годину, а на зиму дістає "лейд-оф" і йде до ліса шукати праці. На секції на зиму лишається тільки двох робітників. В такий спосіб велика маса секційних робітників ніяк не може доробитися до 38 ц. на годину, бо вона що весни є новою.

А юнія каже, що вона в цему не винна. Винна юнія, винні ми самі. Ми самі повинні боротися в юнії за те, щоб вона стояла за робітниками, а не за президентами та компаніями. Вписуймося, товариші, до юнії і зробім її такою, якої нам потрібно.

Іван Круп, член юнії.

Тіммінс, Онт.

Дорогі Товариші!

Посилаю Вам $4.00 на відновлення передплати за "У.Р.В.", $1.50 на передплату "Робітниці" і $2.50 на пресовий фонд "У.Р.В.", отже разом посилаю Вам $8.00. Дуже жалую, що не міг цего зробити давніше, бо моя передплата скінчилася ще 1. травня 1925, а я довший час був без роботи.

З товариським привітом,

В. Комарик.

НА СЕКЦІЇ.

Ред Пес, Б. К.

Перечитав я в "У.Р.В." ч. 10, допис т. Д. Вецала з Джірвін, Саск., тому взяла охота й мене дещо написати. Тов. Д. Вецал усю вину за невдачі приписує юнії. По моїй думці, тут нема що винувати юнію, тільки самих себе. Перше мусимо знати, що таке юнія, яке значіння вона має і з кого складається. Про юнії (орґанізації) вже не раз писалося в робітничих газетах і журналах. І мусимо знати, що кожна орґанізація, яка-б то не була, повинна виконувати все після бажання своїх членів. Але, як то кажуть, ми члени паперові, а юнія що хоче те й робить. Які члени, така їх юнія. Ми лише членські вкладки платимо, як той релігійний сповідається. От, аби заплатив, аби збувся. Хоч платимо гірко запрацьований гріш, але ми не слідимо за тим, де ми його дали і яку користь він нам принесе. От хоч-би взяти наш юнійний журнал. Там повно револьверів, годинників і ріжних жіночих тириферів. Чи ми на то звертаємо увагу? Та де там! Ми спимо.

Нарікання нічого не поможе. Перше мусимо самі над собою попрацювати і взятися щиро до праці в юнії. Тоді не буде винна юнія. Не будуть одиниці ради свого бизнесу писати нам всякі теревені, а будемо писати самі те, з чого будемо користати. На мітінги юнії також не приходимо. Здається, кожному добре поводиться, але на ділі, так воно не є. На мітінґ приходить кілька одиниць за своїми особистими справами: одному на шию тече, другий вутілля не дістав і т. ин. Про загал членства ніхто нічого не дбає і воно само за себе не дбає. Постояти один за другого також не знаємо. Як компанія відправляє нашого товариша від праці з якої будь причини, то нам також байдуже. Мовляв, так йому й треба.

Що до фармерів, то я не є фармер, але завжди стою по стороні правди. По мойому, нікотрий фармер не пішов-би відбирати з робітника таку нужденну роботу, як на секції, коли-б його обставини не примусили.

Найкраще спитаймо самі себе.

Тов. Вецал сам признається, що був фармером, а тепер робить на секції.

Дещо про форманів.

Деякі формани, відріжняють себе від робітників і говорять між собою: "Ми иншої категорії, добре грамотні, ба навіть платню більшу дістаємо". А самі так само працюють, а деякі ще й тяще як робітник. Що до грамоти, то жаль дивитись. Вся вона обертається коло писання "рапорту" і "таймбук". В ґазеті дописів від залізнодорожних робітників хоч свічкою шукай. Як де зійдуться двох трох разом, то иншої мови не почуєте, лише про роботу, хто ліпше і більше зробив. Бувають і такі формани, що з працею йдуть одні другим на перегін. Другі знову хитруни. Якщо в дійсности не може перегнати, то пише "рапорт", що вже ту роботу виконав а опісля з робітниками зі шкіри вилазить. Декотрі кажуть, щоби тільки до літа, то компанія дасть більше робітників, "а тоді я си дорогу справлю". Журяться компанійними дорогами гірше, як своїм власним майном. (Не всі такі, але деякі.) По мойому, компанія повинна дати робітників тілько де потрібно, без ріжниці між літом а зимою. Тепер робітників не бракує. А все те лихо, через брак свідомости у робітників. Тому то ми повинні взяти активну участь в орґанізаціях, читати робітничу пресу, підтримувати її морально і матеріяльно.

Щоби ширше обдумати, кілько є нас, укр. залізнодорожних робітників, то нам не встидно-б мати свою власну сторінку, на якій-би ми обмінювалися своїми думками.

І. Федорак.

ЛЄНІН В ЖОВТНЕВІЙ РЕВОЛЮЦІЇ.

(За редакцією В. Чубаря.)

(Продовження.)

Таврический палац. Тут тільки й балачок про вчерашній день, про наш виступ, про те, що в нашій орґанізації не все ґаразд. Так говорять ліві ес-ери, так говорять навіть деякі видні більшовики. По робітничих районах тимчасова ніяковість, але вона швидко проходить. Серед павлівців та ізмайлівців, часто-густо чутно голоси: "підвели, ми не знали, що більшовики — німецькі шпигуни". Лєніна шукають, але не знаходять. Деякі наші товариші ставлять питання про те, що Лєнінові не можна переховуватися, що він повинен з'явитися. "Инакше в партії не буде можливости виправдатися перед широкими масами". "Проводиреві партії закинули важке обвинувачення, він повинен стати перед судом і виправдати себе й партію". Так міркували дуже видні більшовики.

Разом зі Сталіном поспішали до Іліча. Там вже Зіновєв, Н. К. Крупська, Ноґін та В. Яковлева. Обміркували те, чи треба Володимирові Ілічеві з'явитися й дати себе заарештувати. Ноґін досить боязко висловлювався за те, що треба з'явитися й перед прилюдним судом дати бій. Така була думка значної частини московських товаришів.

Володимир Іліч зі властивою для нього ясністю довів, що жадного прилюдного суду не буде. Сталін — рішуче проти того, щоб з'явитися до влади. "Юнкери до в'язниці не доведуть, забють по дорозі", — каже він. Іліч, по всьому видко, теж проти, але його трохи бентежить Ноґін. Саме в цей час заходить Є. Стасова і повідомляє, що у Таврическому палаці знову пустили чутку, що Лєнін, ніби то згідно з документами архіву департаменту поліції, — провокатор. Ці слова на Володимира Іліча справили страшенно сильне враження. Нервово здрігнуло його обличчя, й він тоном, який не припускав жадного заперечення, заявив, що йому треба сісти у вязницю. Мене й Ноґіна надсилають до Таврического палацу для переговорів з членом президії В.Ц.В.К. та Петроградської Ради, тов. Анісімовим, про умови утримання Іліча у вязниці.

Ми повинні були домагатися ґарантії від нього, що Іліча не дадуть розірвати озвірілим юнкерам. Треба було домогтися, щоб Іліча посадовили у Петропавловку (там ґарнізон був наш), або як що його посадовлять у "Крести", домогтися абсолютної ґарантії, що його не вбють, а призначать прилюдний суд. Як що Анісімов дасть позитивну відповідь, у вечері Іліча відвезуть до вязниці. І безумовно, там його забили-б, як-би тільки ми зробили таку величезну злочинну дурницю. Анісімов на Петропавловку не погодився. Що торкається ґарантії у "Крестах", там, звичайно, буде вжито всіх заходів. Я рішуче вимагав абсолютних ґарантій (чого, звичайно, ніхто не міг дати). Я загрожував, що в разі коли що небудь трапиться, ми знищимо всіх їх. Анісімов був робітником з Донбасу. Мені здалося, що його самого схоплює жах перед величезною відповідальністю. Ще кілька хвилин, і я заявив йому: "Ми вам Лєніна передамо". Ноґін також погодився з цим. Поспішаю назад і при виході зустрічаю тов. Луначарського; він доручає мені передати Лєнінові, щоб він ні в якому разі не садовився у вязницю, бо в цей момент влада в руках коаліції перебуває лише формально, фактично-ж вона в руках корніловців, а завтра може й формально перейде до них.

Я передав Ілічеві та Сталіну, що в нього був, розмову з Асінімовим, думку Луначарського і додав, що Анісімов не знає, в чиїх руках буде він завтра сам.

Вирішили, що жадних розмов далі не може бути, Іліч, разом з товаришем Зофом (нині військовим комісарем фльоти) і з одним робітником з Сестрорецьку, спокійно вийшли з міста.

За кілька днів Сталін запропонував мені поїхати до Лєніна, щоб з одного боку інформувати його, з другого — одержати від нього директиви. Мені дали адресу тов. Ємельянова, що жив недалечко від Сестрорецьку й пароль. З великою обережністю взявся я за цю справу, боячись, як би не привести з собою якогось шпигуна й не видати місце перебування Іліча. Прибув я на стацію в ночі. Поблукавши трохи, я знайшов хату, де жив тов. Ємельянов. Самого його не було в дома, й жінка його надіслала 9-тилітнього хлопця перевести мене. Ми підійшли до ставка, сіли в човен і, переїхавши на другий бік, пішли по кущах. Я гадав, що тов. Лєнін мешкає де-небудь на дачі. Раптом ми зупинилися біля сіножати, де стояв невеличкий стіг сіна. Хлопець гукнув когось на імя. Вийшов чоловік. Виявилося, що це батько хлопчика. Привітався з ним. З'ясував, в чім справа. В цей момент підходить до мене чоловік з поголеною бородою й вусами. Підійшов, привітався. Я відповів просто, сухо. Тоді він вдаряє мене по плечу й каже: "Що, тов. Серго, не пізнаєте?" Виявилося, що це тов. Лєнін. Я з радістю стиснув його руку; тут-же опинився й тов. Зіновєв; він мав бороду й вуса, що досить сильно змінило його обличчя. Почали розмову. За кілька хвилин Іліч запропонував мені повечеряти з ними чорним хлібом і оселедцем. Більше в них нічого не було.

Після цеї "вечері", бесіду перенесли до "апартаментів" Лєніна і Зіновєва. Це був стіг сіна. Ми влізли до нього. Свіже сіно чудово пахнуло, було тепло. Довго я їм розповідав, що робилося в місті під час їхньої відсутности, який настрій серед робітників, салдатів, що робиться в нашій орґанізації, в меншовицькому ЦВК, й т. ин. Володимир Іліч вислухав мене й після низки запитань сказав:

"Меншевицькі Ради дискредитували себе; тижнів зо-два тому вони могли взяти владу до своїх рук без особливих труднощів. Тепер вони — не орґани влади. Владу в них відобрано. Владу тепер можна захопити лише шляхом озброєного повстання. Воно не примусить себе довго чекати. Повстання буде не пізніш вересня-жовтня. Нам треба перенести центр ваги до фабзавкомів. Орґанами повстання повинні зробитися фабзавкоми".

Товаришу Робітнику! Не забувай, що твоя одинока ґазета в Канаді — "Українські Робітничі Вісти" — видається лише за твої гроші і инших таких самих, як ти. Памятай, що твоя ґазета від нікого не надіється помочі, лише від тебе. Тому присилай передплату і скільки зможеш на пресовий фонд.

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ

найновішу книжку відомого пролетарського письменника М. ІРЧАНА

КАРПАТСЬКА НІЧ

що недавно вийшла з друку? Якщо немаєте її ви самі, або ваші знайомі, то постарайтеся купити, а будете мати корисну книжку в хаті. Не тратить вона вартости навіть тоді, як ви перечитаєте її. Це довша повість з воєнних часів в Галичині і з життя робітництва в Америці. Коли читаєте, то не можете так довго відірватися від книжки, доки не перечитаєте до кінця.

Письменник М. Ірчан сам пережив війну і вірно описує всі ті страшні події в старому краю. Читаючи "Карпатську ніч" ви рівночасно багато вчитеся і то в найбільш приступний спосіб, бо ціла книжка написана незвичайно зрозумілою мовою. Надрукована вона на найкращому папері, окладинка з артистичним малюнком в двох кольорах.

КУПІТЬ, А НІКОЛИ НЕ ПОЖАЛЄТЕ! РОЗПОВСЮДНЮЙТЕ СКРІЗЬ ЦЮ КНИЖКУ.

Висилаються книжки за попереднім надісланням грошей.

ЦІНА 50 ЦЕНТІВ ЗА КНИЖКУ.

Замовлення з грішми посилати на таку адресу:

Ukrainian Labor News
Cor. Pritchard & McGregor
Winnipeg, Man.